

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

28. února 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 1 odst. 1 – Působnost – Občanské a obchodní věci – Článek 1 odst. 2 – Vyloučené věci – Sociální zabezpečení – Článek 53 – Žádost o vydání osvědčení o tom, že rozhodnutí vydané původním soudem je vykonatelné – Rozsudek o pohledávce, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, kterou má orgán sociálního zabezpečení vůči zaměstnavateli z důvodu vysílání pracovníků – Výkon soudní činnosti soudem, jenž věc projednává“

Ve věci C-579/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Arbeits- und Sozialgericht Wien (soud pro pracovní a sociální záležitosti ve Vídni, Rakousko) ze dne 28. září 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 3. října 2017, v řízení

BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse

proti

Gradbeništvo Korana d.o.o.,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy druhého senátu, A. Prechal, C. Toader (zpravodajka), A. Rosas a M. Ilešič, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. července 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse V. Noss, Rechtsanwältin,
- za rakouskou vládu A. Ritzberger-Moser, C. Pesendorfer a J. Schmoll, jako zmocněnkyněmi,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i A. Kasalickou, jako zmocněnci,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a M. Heller, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. října 2018,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení zahájeného ze strany BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (pojišťovna pro nároky stavebních dělníků na placenou dovolenou a odstupné, Rakousko) (dále jen „BUAK“) ve věci vydání osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012 za účelem výkonu pravomocného rozsudku pro zmeškání proti společnosti Gradbeništvo Korana d.o.o. (dále jen „Korana“), se sídlem ve Slovinsku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 6, 10 a 26 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 uvádějí:
„(6) Za účelem dosažení volného pohybu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech je nezbytné a vhodné, aby se pravidla upravující příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí řídila právním nástrojem Unie, který by byl závazný a přímo použitelný.
[...]
(10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí [...]
[...]
(26) Vzájemná důvěra při výkonu spravedlnosti v Unii odůvodňuje zásadu, že rozhodnutí vydaná v některém členském státě by měla být uznána ve všech členských státech, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení. Dále snaha o menší časovou náročnost a finanční nákladnost přeshraničních sporů odůvodňuje zrušení prohlášení vykonatelnosti před výkonem rozhodnutí v dožádaném členském státě. V důsledku toho by mělo být rozhodnutí vydané soudy členského státu považováno za rozhodnutí vydané v dožádaném členském státě.“
- 4 Článek 1 tohoto nařízení je obsažen v kapitole 1, nadepsané „Oblast působnosti a definice“. Tento článek stanoví:
„1. Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).
2. Toto nařízení se nevztahuje na:
[...]
c) sociální zabezpečení;

[...]“

- 5 Podle čl. 37 odst. 1 uvedeného nařízení, jež je částí oddílu 1, nadepsaného „Uznávání“, kapitoly III téhož nařízení, jež je nadepsána „Uznávání a výkon“:

„Strana, která se hodlá v některém členském státě dovolávat rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, musí předložit:

- a) vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a
- b) osvědčení vystavené podle článku 53.“

- 6 Článek 39 nařízení č. 1215/2012, který je uveden v oddíle 2 uvedené kapitoly III, nadepsaném „Výkon“, stanoví:

„Rozhodnutí vydané v některém členském státě, které je v tomto členském státě vykonatelné, je vykonatelné v jiném členském státě, aniž je vyžadováno prohlášení vykonatelnosti.“

- 7 Článek 42 tohoto nařízení, který je také součástí tohoto oddílu 2, stanoví v odstavci 1:

„Pro výkon rozhodnutí v některém členském státě, které bylo vydáno v jiném členském státě, předloží navrhovatel orgánu příslušnému pro výkon:

- a) vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro ověření jeho pravosti, a
- b) osvědčení vydané podle článku 53 osvědčující, že rozhodnutí je vykonatelné, a obsahující výtah rozhodnutí a případně příslušné informace o nahrazovaných nákladech řízení a výpočet úroků.“

- 8 Článek 43 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Je-li navrhován výkon rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, doručí se osobě, vůči níž je výkon navrhován, osvědčení podle článku 53 ještě před přijetím prvního opatření v rámci výkonu. S tímto osvědčením se doručí i rozhodnutí, pokud již nebylo dané osobě doručeno dříve.“

- 9 Podle článku 53 téhož nařízení, který je obsažen v oddíle 4, nadepsaném „Společná ustanovení“, kapitoly III uvedeného nařízení:

„Soud původu vydá na žádost kterékoli dotčené strany osvědčení za použití formuláře uvedeného v příloze I.“

Rakouské právo

- 10 Bauarbeiter-Urlaubs-und Abfertigungsgesetz 1972 (zákon z roku 1972 o dovolené a odstupném stavebních dělníků) (BGBl. 414/1972), ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „BUAG“), obsahuje oddíl IV, nadepsaný „Organizace pojišťovny pro nároky stavebních dělníků na placenou dovolenou a odstupné“, v němž jsou obsaženy paragrafy 14 až 21b BUAG. Paragraf 14 BUAG stanoví:

„1. Výběr prostředků potřebných pro vyplacení náhrad podle tohoto zákona a výkon souvisejících úkolů přísluší [BUAK]. [...]“

2. [BUAK] je kolektivní organizace rakouského veřejného práva [...]“

11 Podle § 21 odst. 1 BUAG:

„Náklady náhrad mzdy za dobu dovolené hrazené ze strany [BUAK], stejně jako správní výdaje jsou financovány z platových příplatků. Výše těchto příplatků je stanovena na základě společné žádosti organizací zaměstnavatelů a odborů oprávněných k podpisu příslušných kolektivních smluv na základě nařízení spolkového ministra práce a sociálních věcí.“

12 Paragraf 21a BUAG, nadepsaný „Platba příplatků“ uvádí v odstavci 1:

„Zaměstnavatel uhradí za každého pracovníka [...] příplatky stanovené podle § 21 [...]“

13 Oddíl V BUAG, nadepsaný „Procesní pravidla“, obsahuje paragrafy 22 až 29a. Paragraf 22 BUAG, nadepsaný „Oznamovací povinnost; výpočet výše příplatků“, stanoví:

„1. Zaměstnavatel, který zaměstnává zaměstnance ve smyslu § 1 odst. 1, musí, pokud zahajuje výkon činnosti uvedené v paragrafech 1 až 3, tyto zaměstnance nahlásit u [BUAK] do dvou týdnů, přičemž poskytne všechny relevantní informace o mzdách pro účely výpočtu příplatků [...]

[...]

5. [BUAK] musí vypočítat výši příplatku splatného za období pro zaplacení příplatku na základě oznámení zaměstnavatele, nebo pokud šetření [BUAK] (§ 23d) odhalí jiný výsledek, na základě vlastních zjištění. V případě nesplnění oznamovací povinnosti může [BUAK] vypočítat příplatek, který zaměstnavatel dluží, na základě posledního provedeného oznámení nebo vlastních zjištění.

[...]“

14 Paragrafy 23, 23a a 23b BUAG se zabývají vyšetřovacími pravomocemi BUAK ke shromažďování údajů nezbytných pro výpočet příplatků a povinnost zaměstnavatele poskytnout BUAK všechny potřebné informace k plnění jejího poslání.

15 Podle § 25 BUAG nazvaného „Platba příplatku“:

„1. [BUAK] vyměří zaměstnavateli částku, která má být vyplacena, na základě jeho oznámení nebo výpočtu provedeného podle čl. 22 odst. 5, která se skládá ze součtu příplatků, které mají být vyplaceny zaměstnancům během období pro zaplacení příplatku. [...]

[...]

2. Pokud zaměstnavatel nesplní povinnost zaplatit dlužnou částku [...] včas nebo ve výši uvedené ve výměru, vyzve [BUAK] zaměstnavatele k zaplacení zůstatku do dvou týdnů. [...]

3. Pokud zaměstnavatel tuto povinnost nesplní nebo ji splní jen částečně, [BUAK] vydá za účelem výběru částek, které nebyly uhrazeny včas, výkaz nedoplatků. [...] Výkaz nedoplatků je exekucním titulem ve smyslu § 1 Exekutionsordnung [(exekuční řád)].

[...]

5. Zaměstnavatel může zpochybnit platební výměr vydaný v souladu s odst. 3 podáním stížnosti na okresní správní orgán. Tento orgán vydá rozhodnutí o správnosti výměru požadované částky.

[...]“

- 16 Oddíl VIb BUAG, nadepsaný „Zvláštní ustanovení týkající se dovolené v případě vysílání pracovníků“ obsahuje § 33d až 33i BUAG. Paragraf 33d BUAG, nazvaný „Oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Ustanovení tohoto oddílu upravují zaměstnávání pracovníků ve smyslu oddílu I, jejichž obvyklé pracoviště se nenachází v Rakousku a jež vyslal zaměstnavatel do Rakouska

- 1) aby tam vykonávali svou práci nebo
- 2) v rámci poskytnutí pracovních sil.

Uživatelský podnik, jehož sídlo se nachází mimo Rakousko, se pro účely § 23, § 23a a § 33g považuje za zaměstnavatele pracovníků, poskytnutých k jeho dispozici, kteří jsou vysláni do Rakouska, aby tam vykonávali svou práci.

[...]“

- 17 Podle § 33e BUAG nadepsaného „Nárok na dovolenou“:

„Aniž jsou dotčena ustanovení práva použitelného na pracovní poměr, má zaměstnanec podle § 33d po dobu svého vyslání do Rakouska povinně nárok na placenou dovolenou podle oddílu II.“

- 18 Podle § 33f BUAG, nadepsaného „Náhrada mzdy za dobu dovolené“:

„1. Během dovolené má zaměstnanec nárok na náhradu mzdy za dobu dovolené [...]. Pokud není níže uvedeno jinak, použijí se ustanovení oddílu II.

2. Nárok na náhradu mzdy za dobu dovolené vzniká ve výši nároků, na základě kterých zaměstnavatel hradí příplatky stanovené podle § 21. Tento nárok se uplatní vůči [BUAK]. [...]

3. Pokud zaměstnanec čerpá dovolenou během vyslání, uplatní svůj nárok podle odstavce 2 u [BUAK] předložením důkazu o sjednání dovolené. [...] Náhrada mzdy za dobu dovolené se uhradí přímo zaměstnanci. [...]“

- 19 Paragraf 33g BUAG, nadepsaný „Oznamovací povinnost“, stanoví v odstavci 1:

„Zaměstnavatel, který zaměstnává pracovníky ve smyslu § 33d má vůči [BUAK] oznamovací povinnost stanovenou v § 22. [...]“

- 20 Podle § 33h BUAG, nadepsaného „Platba příplatků“:

„[...]“

2. Pokud zaměstnavatel nesplní svou povinnost uhradit příplatky, musí [BUAK] vymáhat úhradu nezaplacených příplatků před soudem. [BUAK] je oprávněna přijmout všechna nezbytná a účelná opatření k vymáhání dlužných příplatků.

[...]

2b. Pokud [BUAK] v důsledku nesplnění oznamovací povinnosti vypočítala dlužnou výši příplatku, podle § 22 odst. 5 druhé věty, na základě vlastních šetření, dluží zaměstnavatel takto vypočítané příplatky.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 21 BUAK, která má sídlo ve Vídni (Rakousko), je kolektivní organizací veřejného práva, jejímž úkolem je vybírat prostředky určené k vyplácení náhrad mezd podle BUAG. Jejím úkolem je především správa a úhrada náhrad mzdy za dobu dovolené stavebních dělníků.
- 22 Korana, podnik slovinského práva, vysílala pracovníky k provádění stavebních prací do Rakouska.
- 23 Dne 18. října 2016 podala BUAK u Arbeits- und Sozialgericht Wien (soud pro pracovní a sociální záležitosti ve Vídni, Rakousko) žalobu na společnost Korana na zaplacení částky 38 477,50 eura, navýšené o úroky z prodlení a náklady, z důvodu příplatků dlužných touto společností podle oddílu VIb BUAG, za dny odpracované dělníky, které vyslala do Rakouska v období od února 2016 do června 2016.
- 24 BUAK na podporu svého návrhu tvrdila, že jakožto pojišťovna pro nároky na placenou dovolenou měla právo na základě BUAG vymáhat od zaměstnavatele příplatek, který tvoří zejména náhrady mzdy za dobu dovolené a správní náklady, vypočítané za každý den odpracovaný stavebním dělníkem v Rakousku podle způsobu výpočtu stanoveného zákonem.
- 25 Rozsudkem ze dne 28. dubna 2017, který byl vydán v nepřítomnosti společnosti Korana, uvedený soud v celém rozsahu vyhověl návrhu BUAK. Tento rozsudek, který byl doručen společnosti Korana dne 21. června 2017, nabyt, aniž tato společnost podala jakýkoli opravný prostředek, právní moci. V rámci řízení, které vedlo k vyhlášení uvedeného rozsudku, se jeví, že uvedený soud nezkoumal svou příslušnost na základě nařízení č. 1215/2012.
- 26 Dne 31. července 2017 podala BUAK pro účely výkonu tohoto rozsudku k témuž soudu žádost o vydání osvědčení podle článku 53 uvedeného nařízení.
- 27 Předkládající soud poznamenává, že vydání takového osvědčení na základě článku 53 nařízení č. 1215/2012 je podmíněno tím, aby řízení, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 28. dubna 2017, patřilo do občanských a obchodních věcí ve smyslu čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení, což jednoznačně nevyplývá z okolností věci v původním řízení.
- 28 V tomto ohledu uvedený soud uvádí, že na rozdíl od čistě vnitrostátních situací, v rámci kterých je BUAK oprávněna na základě § 25 odst. 3 BUAG sama vydat výkaz nedoplatků týkající se požadovaných příplatků, který představuje exekuční titul, na jehož základě lze vést exekuční řízení, BUAK nemá stejnou pravomoc, pokud jde o výkazy týkající se vyslaných pracovníků, kteří nemají obvyklé pracoviště v Rakousku, jelikož se musí za účelem získání úhrady uvedených příplatků obrátit na Arbeits- und Sozialgericht Wien (soud pro pracovní a sociální záležitosti ve Vídni).
- 29 Předkládající soud rovněž uvádí, že některé okolnosti, jimiž se vyznačuje řízení, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 28. dubna 2017, by mohly tomuto řízení propůjčit veřejnoprávní povahu.
- 30 Uvedený soud uvádí, že v rámci žaloby na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, to není pracovník, kdo přímo uplatňuje své nároky, neboť žaloba musí být podána proti zaměstnavateli za účelem vymáhání příplatků, jejichž výše, stanovená nařízením příslušného spolkového ministra, pokrývá i správní náklady BUAK. Kromě toho BUAK může kromě kontrolních pravomocí, kterými disponuje v případě nesplnění oznamovací povinnosti ze strany zaměstnavatele, taktéž uzavírat dohody s jinými orgány sociálního zabezpečení.

- 31 Uvedený soud upřesňuje, že pokud zaměstnavatel nesplní své oznamovací povinnosti, BUAK má právo vypočítat příplatky dlužné zaměstnavatelem na základě vlastních šetření podle § 33h odst. 2b BUAG. V takovém případě se pravomoc soudu, který projednává žalobu na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, omezuje na pouhé zkoumání podmínek použití tohoto ustanovení s vyloučením jakéhokoli zkoumání opodstatněnosti uvedené pohledávky.
- 32 Za těchto podmínek se Arbeits- und Sozialgericht Wien (soud pro pracovní a sociální záležitosti ve Vídni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba článek 1 nařízení [č. 1215/2012] vykládat v tom smyslu, že řízení, jejichž předmětem jsou nároky na příplatky, které uplatňuje [BUAK] vůči zaměstnavatelům z důvodu vyslání zaměstnanců, kteří nemají obvyklé pracoviště v Rakousku, k výkonu práce do Rakouska nebo v rámci poskytnutí pracovních sil do Rakouska nebo vůči zaměstnavatelům se sídlem mimo území Rakouska z důvodu zaměstnávání zaměstnanců, kteří mají obvyklé pracoviště v Rakousku, jsou ‚občanskými a obchodními věcmi‘, na které se vztahuje uvedené nařízení, přestože se jedná o nároky na příplatky, které sice souvisí s pracovní právními vztahy podle soukromého práva a slouží na pokrytí nároků zaměstnanců na dovolenou a na náhradu mzdy za dobu dovolené, které vyplývají z pracovní právních vztahů se zaměstnavateli, a tedy rovněž ze soukromého práva, avšak

- jak výše nároků zaměstnanců na náhradu mzdy za dobu dovolené vůči BUAK, tak výše nároků BUAK na příplatky vůči zaměstnavatelům není stanovena smlouvou ani kolektivní smlouvou, ale vyhláškou spolkového ministra,
- příplatky, které jsou zaměstnavatelé povinni platit BUAK, slouží vedle úhrady nákladů na náhrady mezd za dobu dovolené vyplácené zaměstnancům i na úhradu správních nákladů BUAK a
- BUAK má v souvislosti s uplatňováním a vymáháním svých nároků na uvedené příplatky ze zákona rozsáhlejší pravomoci než soukromá osoba, neboť
  - zaměstnavatelé jsou pod sankcí peněžité pokuty povinni podávat v určitých případech, jakož i pravidelně každý měsíc, oznámení určená BUAK, a to s použitím způsobů komunikace zřízených ze strany BUAK, poskytnout součinnost a strpět kontrolní opatření ze strany BUAK, umožnit nahlédnout do mzdových, obchodních a jiných podkladů a poskytovat BUAK informace a
  - BUAK má v případě, že dojde k porušení oznamovací povinnosti ze strany zaměstnavatelů, právo stanovit příplatky, které zaměstnavatelé dluží, na základě vlastního šetření, přičemž v tomto případě je výše nároku stanovena BUAK nezávisle na skutečných okolnostech daného vyslání nebo zaměstnání?“

K předběžné otázce

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 33 Evropská komise v písemném vyjádření žádá Soudní dvůr, aby rozhodl o otázce, zda při postupu směřujícím k vydání osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012 koná soud v rámci výkonu soudní činnosti ve smyslu článku 267 SFEU.
- 34 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že i když článek 267 SFEU nepodmiňuje možnost obrátit se na Soudní dvůr sporným charakterem řízení, v jehož rámci vnitrostátní soud pokládá předběžnou otázku, vnitrostátní soudy jsou oprávněny obrátit se na Soudní dvůr pouze tehdy, když před nimi

probíhá spor a rozhodují v rámci řízení, které má být ukončeno rozhodnutím soudní povahy (rozsudek ze dne 16. června 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, bod 24, a citovaná judikatura).

- 35 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že formulace „vynesení rozsudku“ ve smyslu čl. 267 druhého pododstavce SFEU zahrnuje celé řízení vedoucí k vynesení rozsudku předkládajícím soudem, a tato formulace tudíž musí být vykládána široce, aby se zamezilo tomu, že by četné procesní otázky byly považovány za nepřípustné a nemohly by být předmětem výkladu Soudního dvora a že by Soudní dvůr nemohl vyložit všechna procesní ustanovení unijního práva, která předkládající soud musí použít (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, bod 28, a citovaná judikatura).
- 36 Systém zavedený nařízením č. 1215/2012 spočívá na zrušení doložky vykonatelnosti, což znamená, že příslušný soud v dožádaném členském státě neprovádí žádné zkoumání, přičemž jen osoba, proti níž směřuje výkon rozhodnutí, může vznést námitku proti uznání nebo výkonu rozhodnutí, které se jí týká. Z článku 37 ve spojení s článkem 42 tohoto nařízení vyplývá, že pro účely uznání a výkonu rozhodnutí vydaného v jednom členském státě v jiném členském státě musí návrhovátelem předložit pouze vyhotovení dotčeného rozhodnutí spolu s osvědčením vydaným soudem původu, v souladu s článkem 53 uvedeného nařízení. Toto osvědčení se před jakýmkoliv výkonem rozhodnutí oznámí nebo doručí osobě, proti níž je tento výkon požadován, v souladu s čl. 43 odst. 1 téhož nařízení.
- 37 Jak uvedl generální advokát v bodě 44 svého stanoviska, osvědčení představuje základ pro uplatnění zásady přímé vymahatelnosti rozhodnutí vydaného v členských státech.
- 38 Funkce, které plní uvedené osvědčení v systému nařízení č. 1215/2012 odůvodňují, zejména v situaci, o jakou se jedná v původním řízení, kdy se soud, který vydal rozhodnutí, které má být vykonáno, ve stadiu rozsudku nevyjádřil k použitelnosti nařízení č. 1215/2012, že tento soud má ve stadiu vydání uvedeného osvědčení ověřit, zda spor spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení.
- 39 V takovém případě, jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 52 svého stanoviska, tím, že se ověří, zda má soud pravomoc k vydání osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012, uvedený soud vykonává fázi navazující na předchozí soudní řízení tím, že zajistí jeho úplnou účinnost, neboť rozhodnutí bez osvědčení nemůže volně cirkulovat v evropském soudním prostoru. Takový závěr odpovídá potřebě zajistit rychlý výkon soudních rozhodnutí při zachování právní jistoty, která je základem vzájemné důvěry ve výkon spravedlnosti v Unii.
- 40 Navíc podle logiky nařízení č. 1215/2012 se vydání osvědčení svěřuje soudu, který nejlépe zná spor a kterému ve věci nejvíce přísluší potvrdit vykonatelnost rozhodnutí. Vydáním takového osvědčení soud původu implicitně potvrzuje, že rozhodnutí vydané v rozsudku pro zmeškání, který musí být uznán a vykonán v jiném členském státě, spadá do působnosti tohoto nařízení, neboť vydání osvědčení podle článku 53 uvedeného nařízení lze vydat jen pod touto podmínkou.
- 41 Z toho důvodu vykazuje postup směřující k vydání osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012 za okolností, jako jsou okolnosti původního řízení, soudní povahu, takže vnitrostátní soud, který rozhoduje v rámci takového postupu, je oprávněn položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.
- 42 Z toho plyne, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K věci samé

- 43 Svou otázkou se předkládající soud v podstatě táže, zda je třeba článek 1 nařízení č. 1215/2012 vykládat v tom smyslu, že žaloba na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, kterou má kolektivní orgán veřejného práva vůči zaměstnavateli z důvodu vyslání pracovníků do členského státu, ve kterém se nenachází jejich obvyklé pracoviště, nebo v rámci

poskytnutí pracovních sil do tohoto členského státu, nebo vůči zaměstnavateli, jehož sídlo se nachází mimo území uvedeného členského státu z důvodu zaměstnávání pracovníků s obvyklým pracovištěm v tomto členském státě, spadá do působnosti tohoto nařízení.

- 44 Úvodem a vzhledem ke skutečnosti, že předběžná otázka se týká článku 1 nařízení č. 1215/2012 v celém rozsahu, je třeba nejprve zkoumat, zda rozsudek, jako je rozsudek vydaný dne 28. dubna 2017 předkládajícím soudem na návrh BUAK, k jehož výkonu BUAK žádá o vydání osvědčení podle článku 53 tohoto nařízení, spadá do občanských a obchodních věcí ve smyslu čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení, a v případě kladné odpovědi zadruhé zkoumat, zda takový rozsudek spadá do rozsahu vyloučení souvisejícího se sociálním zabezpečením, stanoveného v čl. 1 odst. 2 písm. c) téhož nařízení.
- 45 Je třeba rovněž připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 1215/2012 zrušuje a nahrazuje nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1, Zvl. vyd. 19/04, s. 42), platí výklad provedený Soudním dvorem ve vztahu k ustanovením posledně uvedeného nařízení rovněž pro nařízení č. 1215/2012, neboť ustanovení obou těchto unijních předpisů lze považovat za rovnocenná (rozsudek ze dne 15. listopadu 2018, Hellenische Republik, C-308/17, EU:C:2018:911, bod 31 a citovaná judikatura).

K pojmu „občanské a obchodní věci“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012

- 46 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že v zájmu toho, aby byla v mezích možností zajištěna rovnost a jednota práv a povinností vyplývajících z nařízení č. 1215/2012 pro členské státy a zúčastněné osoby, je nutné pojem „občanské a obchodní věci“ obsažený v čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení nevykládat jako pouhý odkaz na vnitrostátní právo členského státu. Tento pojem musí být považován za pojem autonomní, který je nutno vykládat s ohledem na cíle a systém uvedeného nařízení, jakož i na obecné zásady vyvozené ze všech vnitrostátních právních řádů (rozsudek ze dne 9. března 2017, Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, bod 33 a citovaná judikatura).
- 47 Mimoto potřeba zajistit řádné fungování vnitřního trhu, jakož i potřeba zabránit tomu, aby se v zájmu řádného výkonu spravedlnosti nevydávaly v členských státech neslučitelné rozsudky, vyžadují široký výklad uvedeného pojmu „občanské a obchodní věci“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, EU:C:2009:544, body 22 a 23).
- 48 Pro účely zjištění, zda věc spadá do působnosti nařízení č. 1215/2012 či nikoli, je třeba určit právní vztah existující mezi účastníky řízení, jakož i zkoumat základ žaloby a podmínky výkonu podané žaloby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. dubna 2013, Sapir a další, C-645/11, EU:C:2013:228, body 32 a 34, jakož i ze dne 12. září 2013, Sunico a další, C-49/12, EU:C:2013:545, bod 35).
- 49 Jak opakovaně uvedl Soudní dvůr, ačkoliv určité spory mezi orgánem veřejné správy a osobou soukromého práva mohou spadat do působnosti nařízení č. 1215/2012, je tomu jinak, jestliže orgán veřejné správy jedná v rámci výkonu veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2013, Sunico a další, C-49/12, EU:C:2013:545, bod 34 a citovaná judikatura). Uplatnění výsad veřejné moci jednou ze stran sporu z důvodu výkonu jejích výjimečných pravomocí, které jdou nad rámec pravidel obecného práva použitelných na vztahy mezi jednotlivci, totiž takový spor vyjímá z občanských a obchodních věcí ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 (obdobně viz rozsudek ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 31).
- 50 V projednávané věci je třeba úvodem poznamenat, že z hlediska judikatury uvedené v předchozím bodě je postavení BUAK jako kolektivního orgánu veřejného práva samo o sobě bez vlivu na povahu právních vztahů mezi tímto orgánem a společností Korana.

- 51 Pokud jde zaprvé o právní základ žaloby, která vedla k vydání rozsudku, k jehož výkonu BUAK žádala o vydání osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle článku 21 BUAG jsou náklady náhrad mzdy za dobu dovolené hrazeny ze strany BUAK a jsou financovány z platových příplatků, které musí zaplatit zaměstnavatel. I když je výše těchto příplatků stanovena nařízením spolkového ministra práce a sociálních věcí, z vyjádření BUAK, jakož i z vyjádření rakouské vlády vyplývá, že toto nařízení vymezuje jen způsoby výpočtu uvedených příplatků, přičemž používá za základ plat stanovený dotčenou kolektivní dohodou.
- 52 Kromě toho podle § 33f odst. 2 BUAG nárok na náhradu mzdy za dobu dovolené, který vyslaní pracovníci uplatňují vůči BUAK, vzniká ve výši nároků, na základě kterých zaměstnavatel hradí stanovené příplatky.
- 53 Kromě toho předkládající soud sám upřesňuje, že uvedená náhrada, která je financována příplatky, jejichž úhrada je v projednávané věci požadována, tvoří část odměny podle pracovní smlouvy dlužné zaměstnavatelem za práci vykonanou pracovníkem.
- 54 Proto vzhledem k tomu, že je povinnost zaměstnavatele zaplatit příplatky neoddělitelně spojena s nároky, občanskoprávní povahy, pracovníků na náhradu mzdy za dobu dovolené, zkoumání základu žaloby, která vedla k vydání rozsudku ze dne 28. dubna 2017, v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 48 tohoto rozsudku, nebrání závěru, podle kterého pohledávka BUAK, a tudíž žaloba, jejímž předmětem je zaplacení této pohledávky, rovněž vykazují tutéž občanskoprávní povahu.
- 55 Zadruhé, pokud jde o podmínky pro podání žaloby, která vedla k vydání uvedeného rozsudku, z ustanovení BUAG vyplývá, že na rozdíl od čistě vnitrostátních situací, ve kterých BUAK může sama vydat výkazy nedoplatků, které představují exekuční titul, BUAK musí, pokud jde o výkazy nedoplatků týkající se vyslaných pracovníků, kteří nemají obvyklé pracoviště v Rakousku, vymáhat úhradu nezaplacených příplatků před soudem.
- 56 Kromě toho, pokud BUAK v důsledku nedodržení oznamovací povinnosti v souladu s § 22 odst. 5 BUAG vypočítala výši příplatků na základě vlastních šetření, „dluží zaměstnavatel takto vypočítané příplatky“, jak uvádí § 33h odst. 2b BUAG.
- 57 Pokud jde o rozsah přezkumu prováděného soudem v případě žaloby na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, jejichž výši vypočítala samotná BUAK na základě vlastních šetření, předkládající soud tvrdí, že takový výpočet má konstitutivní účinek, neboť pravomoci, kterými disponuje tento subjekt, ho odlišují od soukromé osoby. Uvedený soud na základě toho dospěl k závěru, že s ohledem na znění § 33h odst. 2b BUAG by mohlo být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že pokud jde o výkazy týkající se vyslaných pracovníků, kteří nemají obvyklé pracoviště v Rakousku, pravomoci soudu se omezují na pouhé zkoumání podmínek použití uvedeného ustanovení, takže když jsou uvedené podmínky splněny, soud nemůže provést meritorní zkoumání, pokud jde o správnost pohledávky, kterou uplatňuje BUAK.
- 58 Tento výklad vnitrostátní právní úpravy zpochybňuje jak BUAK, tak rakouská vláda, které tvrdí, že v rámci řízení o zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené pro vyslané pracovníky, rakouský soud provádí úplný přezkum všech aspektů návrhu.
- 59 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci řízení zahájeného podle článku 267 SFEU Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se vyjadřoval k výkladu vnitrostátních předpisů, jelikož takový výklad přísluší výlučně vnitrostátním soudům (rozsudek ze dne 27. října 2009, ČEZ, C-115/08, EU:C:2009:660, bod 57 a citovaná judikatura).
- 60 Proto v rozsahu, v němž by § 33h odst. 2b BUAG uváděl BUAK do právního postavení odchylovajícího se od ustanovení obecného práva upravujících podmínky pro podání žaloby na zaplacení, s tím, že by připisoval konstitutivní účinek jejímu určení vymáhané pohledávky a vylučoval podle předkládajícího

soudu možnost soudu, který rozhoduje o takové žalobě zkoumat opodstatněnost údajů, ze kterých vychází toto určení, by bylo třeba konstatovat, že tento orgán v takovém případě jedná na základě výsady veřejného práva svěřené zákonem.

- 61 V případě, že by se v původním řízení jednalo o takový případ, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, nelze úlohu BUAK v tomto zvláštním kontextu charakterizovat jako úlohu, kterou má pouhý kolektivní orgán veřejného práva, jehož úkolem je shromažďovat prostředky určené na zaplacení náhrad stanovených BUAG. V takovém případě by totiž BUAK měla být považována za orgán jednající v rámci výkonu veřejné moci v rámci sporu, který vedl k vydání rozsudku ze dne 28. dubna 2017, což by mělo významný vliv na podmínky výkonu, a tedy na samotnou povahu tohoto řízení, takže uvedený spor by nespadal do pojmu „občanské a obchodní věci“, a v důsledku toho ani do působnosti nařízení č. 1215/2012.
- 62 Pokud jde o další výsady, kterými disponuje konkrétně BUAK, na které poukazuje předkládající soud, jako je výběr správních nákladů ze strany BUAK, jejichž výše činí 1 % až 2 % příplatků, nebo možnost tohoto subjektu uzavírat s jinými subjekty sociálního zabezpečení dohody, jelikož první z těchto výsad se jeví být zanedbatelná a druhá se zdá být, podle vysvětlení poskytnutých v tomto ohledu rakouskou vládou na jednání, založená na uzavření smluv spadajících do soukromého práva, nemohou mít ve smyslu článku 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 za následek vynětí řízení, které vedlo k vydání rozsudku, jako je rozsudek dotčený v původním řízení, z občanských a obchodních věcí.
- 63 Pokud jde o pravomoci šetření, kterými disponuje BUAK v případě porušení oznamovací povinnosti zaměstnavatelem, je třeba konstatovat, že ani tyto samy o sobě nepropůjčují veřejnoprávní povahu řízení, které vedlo k vydání rozsudku ze dne 28. dubna 2017.
- 64 Výsady uvedené ve dvou předcházejících bodech totiž nemají žádný vliv na postavení, v jehož rámci BUAK jedná v rámci řízení, jako je původní řízení, a nemění povahu, ani neurčují průběh tohoto řízení.

K pojmu „sociální zabezpečení“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1215/2012

- 65 Podle čl. 1 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1215/2012 je sociální zabezpečení vyňato z působnosti tohoto nařízení.
- 66 Vynětí z působnosti uvedeného nařízení podle čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení představují výjimky, které je třeba vykládat restriktivně.
- 67 Pojem „sociální zabezpečení“ se definuje samostatně ve vztahu k obsahu, který má tento pojem v unijním právu. Jak tedy vyplývá z judikatury Soudního dvora, tento pojem zahrnuje věcnou působnost nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1) [obdobně, pokud jde o nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, změněné a aktualizované nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, 1997, s. 1), viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2002, Baten, C-271/00, EU:C:2002:656, bod 45].
- 68 Kromě toho dávka může být považována za dávku sociálního zabezpečení, pokud je příjemci poskytnuta na základě právními předpisy vymezené situace, aniž by došlo k individuálnímu a diskrečnímu posouzení osobních potřeb, a vztahuje-li se k některému z rizik výslovně uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 883/2004 (obdobně viz rozsudek ze dne 19. září 2013, Hliddal a Bornand, C-216/12 a C-217/12, EU:C:2013:568, bod 48, jakož i citovaná judikatura).

- 69 V projednávané věci, jak vyplývá z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, pohledávka, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, vzniká ve výši nároků, na základě kterých zaměstnavatel hradí příplatky. Podle informací poskytnutých předkládajícím soudem přísluší tedy zaměstnavateli zaplatit tuto náhradu mzdy za dobu dovolené z důvodu práce vykonané vyslaným pracovníkem, i když je úhrada uskutečněna prostřednictvím BUAK.
- 70 Taková náhrada proto nespadá ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. c) nařízení č. 1215/2012 pod pojem „sociální zabezpečení“.
- 71 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na předběžnou otázku odpovědět tak, že čl. 1 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že žaloba na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, kterou má kolektivní orgán veřejného práva vůči zaměstnavateli z důvodu vyslání pracovníků do členského státu, ve kterém se nenachází jejich obvyklé pracoviště, nebo v rámci poskytnutí pracovních sil do tohoto členského státu, nebo vůči zaměstnavateli, jehož sídlo se nachází mimo území uvedeného členského státu z důvodu zaměstnávání pracovníků s obvyklým pracovištěm v tomto členském státě, spadá do působnosti tohoto nařízení, pokud se podmínky pro podání takové žaloby neodchylují od ustanovení obecného práva a zejména nevylučují možnost soudu, který věc projednává, přezkoumat opodstatněnost údajů, z nichž vychází určení uvedené pohledávky, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 72 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že žaloba na zaplacení pohledávky, kterou tvoří příplatky za náhradu mzdy za dobu dovolené, kterou má kolektivní orgán veřejného práva vůči zaměstnavateli z důvodu vyslání pracovníků do členského státu, ve kterém se nenachází jejich obvyklé pracoviště, nebo v rámci poskytnutí pracovních sil do tohoto členského státu, nebo vůči zaměstnavateli, jehož sídlo se nachází mimo území uvedeného členského státu z důvodu zaměstnávání pracovníků s obvyklým pracovištěm v tomto členském státě, spadá do působnosti tohoto nařízení, pokud se podmínky pro podání takové žaloby neodchylují od ustanovení obecného práva a zejména nevylučují možnost soudu, který věc projednává, přezkoumat opodstatněnost údajů, z nichž vychází určení uvedené pohledávky, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.